

Quin Cabanyal?

MOLTES FAMÍLIES POBRES DE L'ANTIC BARRI DE PESCADORS VIUEN PENDENTS DE LES PROMESSES MUNICIPALS INCOMPLIDES. EL TRIPARTIT NO HA DEFINIT CLARAMENT QUIN MODEL DE CABANYAL VOL NI SI AQUESTA POBLACIÓ EN RISC HI CAP.

La pregunta és potser repetitiva. Però encara ho és més de procedent. Dos anys de govern d'esquerres a l'Ajuntament de València haurien de ser suficients per constatar certes solideses quant als assumptes cabdals. I el del Cabanyal, l'antic barri de pescadors desballestat per Rita Barberà, ho és. Almenys així ens ho han fet veure, creure o sentir.

I quan parlem de Cabanyal ho fem en el sentit estricto, és a dir, entre els carrers de la Mediterrània i del Pintor Ferrandis, allà on el Partit Popular pretenia encabir la prolongació de l'avinguda de Blasco Ibáñez fins a la mar demolint 1.651 habitatges d'alt valor històric. El relat és conegut i els efectes ben a la vista. Una volta expulsat el nucli original, es crearen boses de pobresa a les cases que l'Ajuntament havia arrabassat per destruir. El manual de l'especulació és tan estricto com una recepta culinària, encara que el resultat final siga esquiu. El suflé final va punxar i es demostrà que a dins hi havia més aire que no crema urbanitzadora. La mà que sostingué l'agulla fou la de Salvem El Cabanyal.

Així és com canvià la realitat d'aquella peonada que havia arribat per ocupar momentàniament cases sentenciades. Una legió obscura nugada als fils manejats en aquells despatxos on es permutava el patrimoni, es regalaven els PAI i es blanquejava la collita de bitllets obsequiats. Una població flotant que ha solidificat en veïnat a força d'anys. Això sí, amb una fidelitat quasi vocacional per l'ofici: pobre, quan no extremadament pobre. Tot amb una bona dosi de deixadesa institucional, que també és una forma de fer política.

I, d'acord, entre aquelles persones envoltades d'immobiliàries a l'espera que marxem per fer negoci, hi ha de tot. Hi ha la minoria de la droga, dels molestos. Hi ha els que arribaren seguint el so apocalíptic

SERGI
TARÍN

de les trompetes bàrbares i els aborígens que la crisi obligà a fer puntelló a la porta. En són uns centenars. Gitanos romanesos i espanyols, desocupats de llarguíssima durada, dones soles amb fills, addictes de tot i a tot, però fonamentalment a la soledat marcida. Famílies senceres en edat de treballar regirant diàriament contenidors, recuperant ferralla. Infàncies que duren el temps de gràcia dels subsidis i les ajudes d'emergència. Furgant-hi es troben casos de malalties més pròpies de zones devastades i índexs d'analfabetisme i desocupació de països amb una manca endèmica de presència de l'Estat.

Saben a l'Ajuntament d'aquesta població a la qual se li vulneren a diari drets essencials? Saben quanta gent són, quin és la situació social, econòmica i de salut? Quan vivien a l'oposició es passaren 24 anys tronant a les sales de premsa com d'urgent era dignificar tants damnificats per les polítiques del PP al Cabanyal. I com de ràpid es faria tot allò amb ells als

comandaments. Ni s'ha fet res ni n'hi ha hagut la mínima voluntat. Ni tan sols s'ha elaborat un cens per conèixer-ne la dimensió. Fastiguejats, aquesta tasca, l'estan fent associacions i veïns volentersos.

A més, hi ha una responsabilitat extra. Bona part d'aquesta població ocupa de manera il·legal cases de propietat municipal, algunes en estat ruïnós. Farà el tripartit el mateix que Barberà, tan aficionada a jugar a la ruleta russa d'una solsideja damunt d'una família sencera? Les cases municipals manquen de cèdula d'habitabilitat i, per tant, d'aigua i llum corrents. Els seus habitants les enganxen i alguns han acabat en presó per acumulació de denúncies d'Iberdrola, tan atenta als interessos privats salvaguardats amb diners públics: no és estrany veure operaris d'aquesta empresa custodiats per policies locals. Els diners de tots al servei d'uns quants.

Ningú no s'ha plantejat cap pla d'habitatge amb lloguers populars? Per a què vol Maria Oliver, la regidora de Vivenda, diners per a cases quan en té més de 300 al Cabanyal? Per què no destina aquesta despesa a arreglar les ja existents? I el críptic titular d'Urbanisme, Vicent Sarrià, què pretén fer amb les altres vora 300 propietats que també hi acumula? Una solució seria crear cooperatives d'habitatge i que les famílies treballaren rehabilitant les pròpies cases. Al Cabanyal hi ha feina durant anys i per a població de dins i de fora. Un recurs molt més interessant que no les unitats de Serveis Socials, els grans despatxos de l'almoïna, la gran aposta del consistori per abordar la pobresa al barri.

Siguem clars. El tripartit vol que aquesta població s'hi quede o té en ment un altre model de Cabanyal que ho faria incompatible? Quin Cabanyal volen? Ho saben? No ho volen dir? Calen respostes? Hi calien. I el temps s'esgota.

Periodista